

Beograd, leto 2012

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

JUDA IZ RADNIČKE

(crnohumorna drama s naravomučenijem)

Adresa:

Vojvode Vlahovića 49 v

11 000 Beograd

064 4335 727

alnov75@yahoo.com

Broj lica:

4 (1 žena, 3 muškarca)

Kratak sadržaj:

U Beogradu se dešavaju misteriozna, satanizmom inspirisana ubistva. U Radničkoj ulici, na Čukarici, žive Iške, student ekonomije, sklon antiglobalizmu i Kuzma, student teologije, sklon hedonizmu ali odnekud pun poštovanja prema ocu Hristoforu, svom mentoru. Iške strepi od policije a Kuzma od Boga. Ili bi, možda, Kuzma treba da strepi od oboje? Ili Hristofor? O Viksen, Išetovoj devojci i da ne govorimo...

DRAMATIS PERSONAE:

Kuzman Radivojević - Kuzma, student veronauke, 22 godine

Ivan Ristivojević - Iške, student ekonomije, 22 godine

Violeta Stelja -Viksen, studentkinja Filološkog fakulteta, odsek Srpski jezik i književnost, 22 godine

Otac Hristifor Slijepčević (nekad Rade) profesor istorije Srpske pravoslavne crkve na Bogoslovskom fakultetu, 33 godine

Vreme i mesto:

danas, Beograd

Prva scena

Nevelika, memljiva soba sa flekama od vlage. Deluje kao dve spojene studentske sobice- u desnom uglu je krevet, pisaći sto, stolica, poluraspakovani kofer ispod kreveta. Radni sto je pretrpan knjigama. Ikona Svetog Save, iznad kreveta. Desni deo sobe deluje kao da je bomba bačena u njega: razbacane košulje, papiri, par flaša piva. Levi deo sobe je uredan, spartanski. Krevet, pisaći sto, stolica, poster grupe ANONYMOUS SERBIA. Ispod kreveta je uredno složen zapakovani kofer. Na levom kraju sobe su vrata od kupatila. Na sredini sobe je kanta za đubre. Na desnom kraju sobe su ulazna vrata. Na desnom krevetu sedi Kuzma. Ispija pivo i duva džoint. Obučen je u crno i raščupan, neuredan ali ipak deluje elegantno. U levom uglu je Iške. On sređuje nevidljive nabore na krevetu. Obukao je najbolju crvenu košulju i najbolje plave pantalone ali ipak deluje zarozano i lažno čisto. Off: Damir Avdić, Imam 22.

KUZMA: Iške, kad ti stiže ono meso?

Iške nastavlja da mirno rasprema.

IŠKE: Alo, Kuzmo! Nije meso i zove se Violeta.

KUZMA: Violeta, Leta, Eta, Ta, aaaaaa! Zvaću je Viksen. Kao veštica na engleskom.

IŠKE: Nećeš je zvati nikako jer ćeš da letiš napolje čim završiš s tim sranjem.

Zvrjanje mobilnog telefona a zatim melodija RATM- Killing In The Name Of. Iške vadi mobilni iz pantalona.

IŠKE: Da, okej. Kasniš. Okej, deset minuta. Ne, nije mnogo. Aha. Da. Radnička ulica 36, Čukarica. Ljubim te.

Kuzma prsne u smeh.

KUZMA: Jebote, koji si ti pacer! Koliko je znaš?

IŠKE: Deset dana.

KUZMA: I, ako se ne varam, niste se do sada kresnuli.

Pauza

KUZMA: Niste. Zašto je onda ljubiš? Reci čao. A ljubim te dolazi kad se kresnete. A volim te dolazi kad baš moraš da joj kažeš. Onda kad si se navadio na njenu pičkicu.

Iške se besno okrene

IŠKE: A kako bi bilo da malo odjebeš, a? Rekao si da ćeš da odeš iz gajbe a još si tu. Smrdi ko haš bar u Amsterdamu!

KUZMA: Plus pivnica u Minhenu. Iške, izvini, dođi ovamo. Ajde, dođi.

IŠKE: Što da dođem?

KUZMA: Znaš ti.

IŠKE: Ne znam.

KUZMA: Ajde, dođi.

Iške mu priđe. Kuzma ustane i čvrsto ga, obgrlivši ga oko vrata, privuče sebi. Pokuša da mu tutne mu džoint u usta.

IŠKE: Pusti me! To je sintetičko đubre!

KUZMA: Jeste, ali tebi sad treba to sintetičko đubre! Pirmi!

IŠKE: Neću!

Kuzma ga pusti.

KUZMA: Okej. Hoćeš da budeš tako napet kad ona dođe?

IŠKE: Biću opušteniji ako ti odeš.

KUZMA: I hoću, samo ti ćeš opet nešto da ukakiš.

IŠKE: Neću.

KUZMA: Mnogo si nervozan, Iške, iskuliraj malo. Reba ti nešto da se opustiš. Sve ribe koje su te ostavile kažu isto.

IŠKE: Šta kažu? I što su tebi rekle?

KUZMA: Ne moraju meni ništa da kažu. Nervozan si. Pun si fobija, pun si pravila, žvaka o antiglobalizmu i revoluciji. Od toga se poludi. Zato je tu travčica da te opusti.

IŠKE: I to mi kaže bogoslov.

KUZMA: Ako sam bogoslov ne znači da sam svetac. I Staljin je bio bogoslov pa šta? Jesam li ti rekao zašto sam upisao ovaj faks?

IŠKE I KUZMA: Da upoznam neprijatelja.

KUZMA: Eto, vidiš kako znaš. Ajde sad, pirni malo, opusti se.

IŠKE: Samo malo?

KUZMA: Samo malo, da iskuliraš. Znaš šta kažu? Vutra te opusti i onda možeš da tucaš celu noć.

Pauza.

IŠKE: Daj malo! Al samo malo!

KUZMA: Okej.

Pružna Išetku koji povuče par dimova i zakašlje se

IŠKE: Ovo će me sjebati.

KUZMA: Neće, neće.

IŠKE: Gušim se.

Kuzma mu doda flašu s pivom.

KUZMA: Uzmi ovo da spereš grlo.

Iške žedno potegne. Strese se

KUZMA: Eto, vidiš, već je bolje.

Iške podrigne.

IŠKE: Kako si me ubedio? Ti si neki đavo,a? Šta si ti?

KUZMA: Ja sam onaj koji te navodi na zlo da bi ispalo dobro.

IŠKE: Gete, Faust?

KUZMA: Moj omiljeni komad.

IŠKE: ne mogu da verujem da si stvarno satanista?

KUZMA: Rekao sam ti sto puta da jesam. I šta je to čudno? Bogoslovija je puna satanista!

IŠKE: To je glupost!

KUZMA: Reče mi tip koji veruje u socijalnu pravdu. I studira ekonomiju.

Pauza. Iške se zaklati. Kuzma ga pridrži i spusti da sedne na njegov krevet.

KUZMA: Jesi li okej?

Iške klimne glavom.

KUZMA: Iskuliraj malo. Bićeš ti okej.

Potapše ga po obrazu.

IŠKE: Ja, nikad nisam...

KUZMA: Samo zatvori oči. Zatvori oči!

Iške sklopi oči.

KUZMA: Pusti tetrahidrokanabinol da uđe u tebe. Ne odbacuj ga. Nek postane deo tebe. Sve je okej. Ti si miran. THC je u tebi. On te smiruje. On ti nije neprijatelj. Ti možeš sve. Da položiš pet ispita odjednom. Da tucaš tri dana. Da oboriš Vladu. Možeš a i ne moraš. Toliko si moćan. Sad otvori oči.

Iške otvori oči.

IŠKE: Pa, ovo deluje.

KUZMA: Kažem ti ja, laganeze.

Iške ustane.

IŠKE: Idem po Violetu. Ti otvori prozor i odleti...Ne, otvori prozor i pali. Mislim ,ne pali.

KUZMA: Iskapirao sam. Gutljajčić piva i odoh.

Iške klimne glavom. Krene prema vratima, oprezno ih otvori i izade. Kuzma uzdahne a zatim izvuce kofer ispod kreveta. Izvuce konzervu piva iz njega i potegne.

KUZMA: Znaš kad ću da ti odem? Juče!

Kuzma se okrene prema ikoni i nazdravi.

KUZMA (recituje):

„Ko udara tako pozno kao da ga svrbe jaja

Na kapiji zatvorenog kruševačkog kupleraja

Sedi oci kaluđeri otvor'te mi teška vrata

I primite svoga brata za jebačkog kandidata!“

Kuzma se zaceni od smeha a zatim zapeva.

KUZMA:

Svjati mučenici, iže bolje, stradalčevstvovavše i vjenčavšsja, molitesja ko Gospodu, pomilovatisja dušam našim;

Slava Tebje Hriste Bože, apostolov pohvalo, mučenikov radovanije, ihže propovjed Trojica jedinosušnaja;

Amin!

Kuzma se prekrsti, izvuče džoint iz džepa i zapali ga. Izvali se na krevetu. Pirka i cereka se.

KUZMA: Boli me za sve ševac, idem kući, u Kruševac!

Uzima pivo. Potegne malo. Zagrcne se. Iskašljava. Baci džoint na pod i ugasi ga nogom. Zabije glavu u šake.Rida.

KUZMA: Izvini, nisam hteo! Oprosti!

Pauza. Obriše se od suza. Ispravi se.

KUZMA: Izvini, Kuzmane!

U sobu upadaju Ivan i Violeta. Vioeta je vitka i lepa, nosi laganu letnju haljinu. Obgrlio je s leđa. Njegove ruke vršljaju po njenom telu.

VIOLETA: Pusti me, manijače! Jao, moja guza!

KUZMA(imitira): Jao, moja guza!

Violeta podvrisne.

VIOLETA: Ma, ko si bre ti?

Kuzma ustane i teatralno se nakloni.

KUZMA: Grigorij Raspopćin, Raspućin, sluga Božji!

IŠKE: To je moj debil od cimera koji ide napolje.

Iške ga zgrabi za ramena i vuče napolje. Kuzma mu se lako otme

KUZMA: Čekaj malo! Ovo je i moja gajba.

IŠKE (u pola glasa): Dogovorili smo se nešto.

KUZMA: Molim? Ne čujem dobro. Evo, ovako ćemo ja ću da izađem....

Okrene se prema krevetu i izvlači konzerve iz kofera. Jednu baci Išketu a drugu Violeti.

Oni ih trapavo hvataju. Kuzma uzme treće pivo za sebe

KUZMA: Čim popijemo pivce. Viksen, pardon Violeta, ti se ne žuriš negde?

VIOLETA: Pa, ne.

KUZMA: Eto, vidiš.

Kuzma spretno dohvati svoju stolicu.

KUZMA: Izvolite, sednite.

Violeta seda, zbunjena.

IŠKE: Ja ne znam šta da ti kažem a da ne opsujem.

KUZMA: Onda bolje nemoj ništa da kažeš i dovuci svoju stolicu.

Iške zausti da nešto kaže a onda ode po svoju stolicu. Kuzma se izvali na krevetu.

KUZMA: I, kako ste se vas dvoje upoznali?

Iške stavlja svoju stolicu do Violetine. Seda na nju

KUZMA: Iške te krije. Sad kapiram i zašto. Veoma si lepa.

VIOLETA: Hvala.

KUZMA: Pa, da popijemo.

Otvaraju limenke. Kuzma se kucne s njima.

KUZMA: Živeli!

Kuzma se teatralno prekrsti i popije. Iške cugne. Violeta otpije gutljajčić i napravi kiselu grimasu.

VIOLETA: Mlako je.

KUZMA: Nije bitno da li je hladno ili mlako. Efekat se računa.

IŠKE: Mislim da je krajnje vreme...

KUZMA: Jeste, ali sad pričam s tvojom devojkom Violetom koja se preziva....

VIOLETA: Stelja.

KUZMA: Čudno prezime.

VIOLETA: Moji su iz Hrvatske. Došli su kad...

KUZMA: Znam, kad je izbio rat. Ti si se rodila ovde, jel' tako? Mislim, nemaš akcentat.

VIOLETA: Da, tako je.

KUZMA: Ti si mi nekako tamna, kao da si iz Španije, Violeta. Studiraš na Filološkom?

VIOLETA: Da.

KUZMA: Znaš li čija je ovo pesma? (recituje)

“Noge njene bežahu mi

Kao ribe uplašene,

Do pola još uvek hladne

A od pola sasvim vrele”

Violeta odmahne glavom.

KUZMA: Neverna žena, Federiko Garsija Lorca.

VIOLETA: A, Lorka! To je onaj peder što smo ga čitali u školi!

KUZMA: Da, kao i Marsel Prust, kao i Oskar Vajld, kao i Vilijem Barouz. Mrski muželožnici. Što me gledaš tako zbunjeno? Ti si sigurno čula za njih.

VIOLETA: Ne, ja sam na srpskoj književnosti.

Pauza. Kuzma prsne u smeh.

IŠKE: Mislim da je sad stvarno vreme da odeš.

KUZMA: O, oglasio se ekonomista-komunista! Okej, idem, idem! Dovoljno smo pričali!

Kuzma zgrabi Violetu za ruku kao da će je poljubiti.

KUZMA: Hvala vam na kratkom ali krajnje inspirativnom razgovoru.

Kuzma poljubi svoju ruku. Kuzma ustaje i krene prema vratima.

KUZMA: Vraćam se posle ponoći. Kao vampir! Buahahahaha!

Kuzma izađe iz stana.

VIOLETA: Vot d fak!?

IŠKE: Znam, znam, to je moj cimer Kuzman. Ne pitaj me ništa.

Iške ustaje i rasprema stvari koje baca u kantu za đubre.

VIOLETA: Trebao bi da se preseliš.

IŠKE: Gde? Ovo je najjevtiniji smeštaj i najbliži faksu po ovoj ceni.

VIOLETA: Neke stvari nemaju cenu. Tako je rekla moja majka a šta joj to znači nemam pojma. Pusti to! Dođi ovamo!

Iške baci stvari u kantu i priđe Violeti. Ona ga zagrli. Ljube se.

IŠKE: Da li bi htela da...

VIOLETA: Naravno! Zašto sam inače došla ovde?

IŠKE: Pa, da.

VIOLETA: Samo, molim te, uradi jednu stvar.

IŠKE: Da?

VIOLETA: Zaključaj vrata. Plašim se da će da upadne.

IŠKE: Okej.

Iške odlazi do vrata, zaključava ih a zatim njih dvoje,, skoro plešući, odlaze do njegovog kreveta.Mrak

Druga scena

Kabinet oca Hristifora Slijepčevića na Bogoslovskom fakultetu. U levom uglu je teški sto od orahovog drveta i stolica. Kabinet predstavlja veliku biblioteku crkvenih dela. Na zidu je slika Patrijarha Irineja. Otac je visok, koščat, sa dugom, crnom bradom, odeven u crnu rizu. Mumla molitvu. Njegova spoljašnjost odaje snagu i posvećenost. Sedi za stolom. Zvoni mobilni telefon, off. Dugo, žalosno zavijanje, off. Javlja se na mobilni telefon.

HRISTIFOR: Da? Ti si. Jesi li spremna za pokajanje, mala grešnice? Jesi? Odvešću te do oltara, kao verno jagnje Gospodnje. Za nežnu ruku, korak po korak. Sa svojim kurjakom i pastirom. Nedra su ti košute edomske. Noge su ti stubovi Solomonovog hrama. Molićeš se sa mnom a onda ćemo leći i prineću te Gospodu za žrtvu. Uzeću te tu, na osveštanom podu razvratna bludnice. Činodejstvovaću na tebi. Da te miropomažem, ha? Da te poškopim? To hoćeš? To ću ti i dati.

Hristofor zavlači ruku pod mantiju. Kucanje na vratima

HRISTOFOR: Zovi me za deset minuta, kurvo vavilonska. Samo naplati, imam novca.

Gasi telefon. Hitro izvuče ruku ispod mantije.

HRISTOFOR: Da?

Ulazi Kuzman, skrušen.

KUZMA: Pomaže Bog, oče Hristofore.

HRISTOFOR: Bog ti pomogao, Kuzmane.

KUZMA: Nadam se da vam ne kradem vreme, oče.

HRISTOFOR: Ne, nipošto. Mada moram uskoro poći.

Kuzma krene da ga poljubi u ruku ali je Hristofor izmakne

HRISTOFOR: Pustite sad formalnosti. Bog zna koliko me cenite.

KUZMA: Da. Vidite, oče, ja sam student treće godine.

HRISTOFOR: Da, znam Kuzmane. Ti si najbolji od svih.

KUZMA: Hvala vam, oče. I vi ste moj najdraži učitelj. Mogu li sesti?

HRISTOFOR: Izvoli, sine.

Kuzma seda

KUZMA: Oče, za vas imam samo jedno pitanje. Mislim, nelagodno je, znam ali, moram da vas pitam.

HRISTOFOR: Ko kuca otvoriće mu se.

KUZMA: Da, ali ja moram da kucam nežno, gotovo nečujno.

HRISTOFOR: Ne razumem.

KUZMA: Vidite, otkad sam upisao Bogosloviju meni su mnoge iluzije pobjegle. Pokušao sam da ih uhvatim ali, izmigoljile su se, kao jegulje.

HRISTOFOR: Sine, to se zove odrastanje.

KUZMA: Hoću reći, svi profesori, predavači, čuo sam priče o njima. Znae kakve. O svima osim o vama.

HRISTOFOR: Sine, ne klevetaj!

Kuzma skoči sa stolice

KUZMA: Moram, oče! I, nije kleveta. Vi znate da je to istina. Razvrat, preljuba, srebroljublje, taština, gnev, oni su puni toga! Svi, svi do jednoga!

Hristofor ustane i nežno mu spusti ruku na rame.

HRISTOFOR: Trenutno je samo jedan čovek u ovoj zgradi pun gneva a to si ti, sine. Sedni, reci šta ti je na duši.

Kuzma nevoljno seda. Hristofor seda takođe

KUZMA: Izvinite, ali, naša crkva je nisko, nikad niže nije bila.

Hristofor se brzo prekrsti.

HRISTOFOR: Bože mi oprost, u pravu ste!

KUZMA: Nekad smo imali drvene putire i zlatne sveštenike a danas...

HRISTOFOR:...zlatne putire i drvene sveštenike. Sveti Avgustin. Kako ti mogu pomoći, Kuzmane?

KUZMA: Recite mi, jer, vi ste jedini u kojeg još verujem.

HRISTOFOR: Veruj u Gospoda svoga, ne u mene.

KUZMA: Recite mi, oče, molim vas, jeste li vi grešni?

Pauza

HRISTOFOR: Sine, svi smo grešni. Ti, ja, Bože me prosti, i Patrijarh s nama.

KUZMA: Da,ali, znate na šta mislim. Ne na one sitne grehove,na pomisli, na siinice koje uradimo nehotice i kažemo u besu. Mislim na one krupne grehove. Na smrtne.

HRISTOFOR: Ja to ne mogu reći. Samo Gospod može.

KUZMA:Poznajete sebe?

HRISTOFOR: Da.

KUZMA:Onda mi recite.

Pauza.

HRISTOFOR: Ja sam ostao veran svom zavetu.

KUZMA: Uprkos iskušenjima, oče?

HRISTOFOR: Da, uprkos.

KUZMA: Koliko godina imate, oče?

HRISTOFOR: Trideset i tri, sine.

KUZMA: Hvala vam, oče.

Kuzma ustane i krene prema vratima.

HRISTOFOR: A mogu li ja vas nešto da upitam?

KUZMA: Da, naravno.

HRISTOFOR: Čemu sva ta pitanja?

KUZMA: Čini mi se da gubim veru, oče.

HRISTOFOR: Pomoli se , sine. Misli na one kojima je gore od tebe. Na one siromašne duhom i telom.

KUZMA: Jer njihovo je carstvo nebesko. Ne mislim na njih oče. Mene zanimaju oni zdravi i naizgled normalni. Njihove duše treba spašavati. Ubogi su već na nebu a da to ni ne znaju.

HRISTOFOR: Moli se za sebe sine i tako ćeš pomoći i sebi i drugima.

KUZMA: Oče, nisam baš najuvereniji da to tako ide.

HRISTOFOR: Moraš početi od sebe.

KUZMA: Moramo početi od svih, oče. Narod je izgubio veru. Kamenjem se baca na nju. Bezbožnika je sve više, najgorih od najgorih. Treba uraditi, treba dati primer. Ali, ja znam.

Hristofor ustaje

HRISTOFOR: Šta znaš, sine?

KUZMA: Znam ono što mi je došlo u snu.

HRISTOFOR: Mnogim studentima je štošta došlo u snu.

KUZMA: Ali, ono što je meni u snu došlo bilo je drugačije. Imao sam dvanaest godina i, sećam se, nije bilo heruvima, plamenova pakla, sunčanih oblaka, tih, budimo iskreni, opštih mesta. Sećam se, stajao sam u niši pravoslavnog hrama i gledao u fresku Svetih Vraća. Lebdeo sam iznad zemlje, kao avet. Kroz prozor iza moje glave se probio snažan zrak svetlosti i pao na fresku. Želeo sam da je dotaknem ali mi je ruka bila kao od kamena. Hteo sam da pustim glas ali mi se grlo skamenilo. A onda sam čuo muziku Božju, horove stopljene u jedan. Odvažio sam se da pružiom ruku ali je freska iščezla i ja sam potonuo u bezdan, u ponor. A zašto? Jer nisam imao hrabrosti. I tad sam shvatio – Bog želi da, ukoliko mi je stalo da odem u Raj, činim njegovu volju i ono malo časnih i blagih podstaknem da se izdignu iznad onog što se čini da im je namenjeno.

Pauza

HRISTOFOR: A to je?

KUZMA: Da vrate veru i pouče narod. Vi ste, kao monah i profesor istorije vere jedan od njih.

HRISTOFOR: Sine, verujem da ti se Boga javio ali je to bilo iz drugog razloga.

KUZMA: Kog?

HRISTOFOR: Sveti vraći su Kozma ili Kuzman i Damjan. Ti si Kuzman. Poručio ti je da moliš Svete Vraće da te iscele.

KUZMA: Ali, ja sam zdrav oče. Nikad nisam bio bolestan u životu. Nisam imao ni kijavicu.

Pauza. Hristofor umorno dodirne čelo

HRISTOFOR: Ne mislim na to, sine.

KUZMA: Mislite da mi je um bolestan? Da sam lud? Pa, ja sam imao u školi najviši IQ. Nikad nisam ludeo ili išao kod psihijatra. U mojoj porodici ne postoje mentalne bolesti. Doktori, arhitekta, pravnici, uspešni, pametni ljudi, oče! I ja sam takav!

Hristofor mu daje rukom znak da se umiri. Odmiče se od stola i primiče Kuzmi. Spusti mu ruku na rame

HRISTOFOR: Ne mislim na to, Kuzmane. Znam da si uman i zdrav mladić. Mislim da si samo pogrešno shvatio svoj san.

KUZMA: Da, možda. Znače, nikome nikad nisam rekao za taj san. Plašio sam se da ne pomisle da nešto nije u redu sa mnom.

HRISTOFOR: Pa, sine, sad kad si mi rekao svoj san, da li se osećaš lakše?

Pauza. Kuzma odahne

KUZMA: Da, bolje mi je, oče, mnogo bolje.

HRISTOFOR: Drago mi je da to čujem, sine.

KUZMA: A ipak, da li taj moj san znači nešto drugo?

HRISTOFOR: Šta bi još mogao da znači?

KUZMA: Smaram vas, ovaj, dosađujem vam oče?

HRISTOFOR: Ne. Reci. Ne smaraš, kako bi rekli vi mladi.

KUZMA: I vi ste mladi. U Hristovim godinama.

HRISTOFOR: Stariji sam nego što izgledam. Reci, Kuzmane.

KUZMA: Plašim se da mi Gospod govori nešto drugo. Da se okrenuo od mene, od onog svetog što živi u svakom čoveku. Odrekao se Kuzmana koji u sebi ima česticu Kozme.

HRISTOFOR: Naš Gospod to nikad ne bi uradio. Upamti-on je u svima nama, u našim srcima, u našim mislima.

KUZMA: Mislite?

HRISTOFOR: To što ja mislim nije bitno. Vera se ne dovodi u pitanje. Bog jeste, njegova ljubav jeste, mi jesmo.

KUZMA: U pravu ste.

HRISTOFOR: To što si video u snu je strah da će se Bog naljutiti i ne govori ništa loše o tebi. Ti se, kao i svi časni i pravedni ljudi, plašiš Božijeg gneva i zato si takav.

KUZMA: Kakav sam ja, oče?

Pauza.

HRISTOFOR: Grešan ali dobar. Tvoja duša svetli kao i milijarde drugih. Svetliš u Gospodu, Kuzmane i večno ćeš svetleti u njegovom sećanju.

KUZMA: Hvala vam, oče.

Kuzman ga poljubi u obraz i ode. Hristofor uzdahne, izvadi pljosku iz mantije i dobro potegne. Mrak

Treća scena

Soba iz prve scene. Za svojim stolom sedni Ivan. Kucka nešto na lap topu. Ulazi Kuzma. Pantalone su mu prašnjave na krajevima. Pomalo je sluđen, pripit i umoran. Trešti iz laptopa Audioslave, Show Me How To Live. Ivan se okrene prema njemu

IŠKE: O, vidi ko je došao!

KUZMA: O, Iške, ti si.

Kuzma se izvali na krevet

IŠKE: Sad me prepoznaješ?

KUZMA: Kako sad?

IŠKE: Video sam te pre dva sata. Ulazio si u onu napuštenu zgradu na kraju ulice.

KUZMA: Kakvu napuštenu zgradu?

IŠKE: Daj, ne foliraj. Bio sam na drugoj strani ulice. Mahnuo sam ti. Video si me ali si se pravio da me ne vidiš.

KUZMA: Ja? To mora da su bila neka druga dvojica. I, daj, ugasi to sranje!

IŠKE: Možda bi više želeo Merilina Mensona?

KUZMA: Pod jedan: Merilin Menson je jedan pozerski idiot i izdao je sve satanističke ideale. Pod dva: Audioslave su plaćeničke pičke koje su pre ortakluka s onim smradom Cornellom iz Soundgardena svirale u Rage Against The Machine, bendu koji se prodao kompaniji Sony. Dakle, duple pičke!

IŠKE: Okej, okej!

Iške gasi muziku na laptopu.

KUZMA: Jak si mi ti antiglobalista ako to ne znaš. Japi-antiglobalista!

IŠKE: Da, jesam. Hoćeš nešto drugo?

KUZMA: Šta ima?

IŠKE: Arcade Fire.

KUZMA: Sranje.

IŠKE: Franz Ferdinand.

KUZMA: Neopisivo sranje.

IŠKE: Posotji li grupa koju voliš?

KUZMA: Postoji. The Cult. Momci su lepo rekli: potrošili smo sve pare na alkohol, kurve i drogu. Nikad nismo pravili humanitarna sranja kao Bono Vox. To volim-iskrenost. Đavo voli iskrenost.

IŠKE: Okej, evo, ide Cult. Za đavola u čošku.

Pušta pesmu Fire Woman, Cult.

KUZMA: A šta se ti keziš ovih dana?

IŠKE: Ne kezim se.

KUZMA: Keziš, keziš! Ne skida ti se osmeh s lica. Violetica je dobra jebačica?

IŠKE: Ne možeš da me iznerviraš.

Iške nastavlja s kuckanjem.

KUZMA: Ej, bre, zaljubljeni! Oi, Shakespeare in love! You hear me talking there, hillbilly boy?

Iške ga ne zarezuje pet posto. Kuzma skine cipelu sa levog stopala i gađa ga. Cipela padne pored Išketa. Iške prekine s kuckanjem

IŠKE: Koji ti je kurac?

KUZMA (razmaženo): Ja sam lazmazeno dete. Tleba mi paznja.

IŠKE: A meni treba referat za sutra. Uzmi cipelu i ne uznemiravaj me, okej?

KUZMA: Okej, okej, samo, ja te znam. Naguzio si lepu pičkicu i misliš da si Boga uhvatio za muda. Ali, on je visoko a muda su mu ogromna, neuhvatljiva i neprejeviva.

IŠKE: Hvala na testikularno- teološkoj raspravi a sad oladi.

KUZMA: Jesi li se nekad pitao čemu sve ovo?

IŠKE: Mhm.

KUZMA: Mislim, jesi li nekad gledao oko sebe? Kako ljudi žive? A, gospodine levičaru?

IŠKE: Hmmm.

KUZMA: Odakle tebi pare da studiraš u Beogradu, a, guzice čačanska? I taj laptop? I taj plakat? I lova za izlaske? Ko to danas može da zaradi?

IŠKE: Može.

KUZMA: Može kurac. Ili oduzimaju sebi od usta ili su se zadužili kao Grčka. Ti nisi zaradio sve ovo. Nisam ni ja. Ali ja sam iskren. Ja iskorišćavam. Maltretiram. Šljemam. Duvam. Drogiram se.

IŠKE: U staroj zgradi?

KUZMA: Da.

Iške se okrene prema njemu.

IŠKE: Rekao sam ti da ne mogu da podnesem narkomane u svojoj blizini. Ako želiš da se ubiješ to je tvoja stvar ali ja ne želim da imam bilo šta s tim.

KUZMA: A, da, može vutra i pivo ali ništa teže? Ma ko si bre ti? Rimski papa?

IŠKE: Reci da se ne fiksaš.

KUZMA: Fiksam se. Razbijam se. Pa šta? A možda ću da se roknem zlatnim metkom u venicu kao tvoj batica?

Pauza.

IŠKE: Otkud, kako?

KUZMA: Izguglovaio sam te kad si se doselio ovde pre dve godine. Da vidim s kim imam posla. Našao sam samo tvog brata džankija. Dragoslav Ristivojević ,trideset, iz Čačka. Ubio se u kafiću u centru grada, jel tako?

Iške ustane od stola i jurne na Kuzmu. Počne da ga udara

IŠKE: Brata mi ne spominji, jel' razumeš?

KUZMA (kroz smeh): Okej, okej, samo prestani!

Iške nastavlja da ga udara

IŠKE: Prestani da se smeješ!

KUZMA: Okej, okej.

Iške stoji iznad njega, zadihan. Kuzma kašlje

IŠKE: Idem odavde.

KUZMA: Ne, nemoj, molim te.

Kuzma ga uhvati za mišicu.

KUZMA: Molim te, nemoj da ideš. Ortaci smo. Volim te, čoveče kao da si mi...

IŠKE: Kao šta? Kao brat?

Iške se otrgne

KUZMA: Tako ti Boga, ne idi.

IŠKE: Ja ne verujem u Boga.

KUZMA: Okej, ti ne veruješ – ja verujem. Dobro, u đavola verujem malo više.

IŠKE: E, Kuzmo, ne seri!

KUZMA: Neću, samo nemoj da ideš. Izvini zbog ovog. Malo sam poludeo.

IŠKE: Od čega? I šta si radio tamo? Iskreno?

KUZMA: Pa, ništa. Popio sam neku i bacio sam peglu.

IŠKE: Gde?

KUZMA: U toj zgradi, u podrumu. Nisam hteo da me neko vidi.

IŠKE: Otkad se ti blamiraš od bljuvanja?

KUZMA: Blamiram se. Ja sam ugledan alkoholičar. Ja nikad ne povraćam.

IŠKE: A šta ti je to na nogavicama?

KUZMA: Ovo. Neka prašina.

IŠKE: Liči na piljevinu.

KUZMA: Ugledam se na Isusa Hrista. Postao sam drvodelja.

IŠKE: Odgovori mi na pitanje.

KUZMA: Neki kreteni tu drže drva za zimu. Držali su. Ostala im kad su se odselili.

Pauza.

IŠKE: Aha. Kako god. Ja ću sad da radim. Ne uznemiravaj me, okej?

KUZMA: Okej. Idem da se umijem.

Kuzma krene prema vratima za kupatilo. Okrene se prema Išetetu.

KUZMA: Izvini za tvog brata. Nije trebalo da to kažem.

IŠKE: Okej. Samo idi.

Kuzma ode do kupatila. Iške nastavlja da kucka. Šuštanje vode, off.

KUZMA(off): U pičku materinu! Hladna!

IŠKE: Ne radi bojler.

KUZMA (off): Divno. Hoćeš li da mi dodaš peškir? Ovde nema nijedan.

Iške besno ustaje, izvlači svoj kofer, vadi peškir i ide do kupatila.

IŠKE(off): Evo ti ga, na!

KUZMA (off): Hvala!

*Iške se vraća u sobu. Seda za kompjuter i nastavlja da radi. Šuštanje vode prestane, off.
Kuzmino mumlanje, off.*

IŠKE: Što se ne oklizneš i razbiješ glavu, idiote?

Ulazi Kuzma. Mocar je. Ogrnut je peškirom oko pojasa.

KUZMA: Čuo sam te. U pravu si. Bilo bi bolje da crknem.

Iške kucka bez reči. Kuzma se odvlači do svog kreveta. Vadi cigarete i upaljač iz fioke radnog stola. Pali cigaretu.

KUZMA: Je li, Iške, jel' baš moraš toliko da radiš?

IŠKE: Moram. Nije svako od nas tako pametan da jednom pročita nešto i zapamti sve.

Kuzma ustane, izvlači svoj kofer. Otvara ga.

KUZMA: Prazno.

Kuzma ga gurne nazad.

IŠKE: Možda bi trebalo da manje piješ.

KUZMA: Ti si neki Napoleon, a?

IŠKE: Kako?

KUZMA: Napoleon je umeo da radi više poslova paralelno.

IŠKE: Nisam. Samo kažem.

Kuzma zevne. Gasi cigaretu.

KUZMA: Sve je sranje. Smoren sam. (otpevuši) No fun, baby, no fun. Pospan sam.

Zavlači se u krevet, pokriva se ćebetom.

KUZMA: Jel' znaš zašto sam ovakav? Zato što niko ne veruje ni u šta. Niko. Čak ni ti. Dizao bi revoluciju i zarađivao hiljadu evra mesečno. Kupovao u tržnom centru i proklinjao potrošačko društvo. Samo se zavaravaš, Iške. Tražiš alibi, kao i svi mi. Devedeseto godišće. Mi ne verujemo ni u šta. Mi ne želimo da ginemo za bilo šta ni za bilo koga i to je okej, ali mi ne želimo ni da živimo za bilo šta ili bilo koga. Svejedno nam je da li smo živi ili mrtvi. To smo mi.

Kuzma sklopi oči i zahrče. Iške stane sa kuckanjem

IŠKE: A u pičku materinu! Sad ne mogu da radim.

Mrak

Četvrta scena

Scena je u polutami. Na Ivanovom krevetu sedi Violeta. Lice joj je bezizražajno. Deluje kao da je dugo plakala. Lice joj je podnadulo. Odeća i obuća joj je na podu. U gaćicama je i majici. Jastuci i ćebad su razbacani. Ivanov sto je ispreturan. Nema lap topa. Stolica je prevrnutna. Violeta se prene. Počne da pretura po stvarima. Radi to panično, grčevito. Pronalazi mobilni telefon. Ukucava broj

VIOLETA: Ha... halo? Molim vas taksi za Radničku ulicu 36. Za petnaest minuta?

Hvala.

Spušta telefon i počne da se oblači. To radi nervozno, trapavo.

VIOLETA: Neseser, gde mi je neseser?

Violeta se zavlači pod krevet, pretura po rusvaju. Nalazi neseser. Otvaraju se ulazna vrata. Ulazi Kuzma. Blago je pripit

KUZMA: Deco, obucite gaćkarone! Čika-Kuzma je došao kućici!

Kuzma pritiska prekidač pored ulaznih vrata. Svetlo obasja scenu.

KUZMA: O, Viksen! Još si tu!

VIOLETA: Neću još dugo.

Violeta oblači cipele.

KUZMA: Što si tako nervozna, a? Iške, što ti je devojka nervozna? Jesi li loše odradio posao, a?

VIOLETA: Ivan je u zatvoru, debil.

KUZMA: Kako?

VIOLETA: Tako. Došla su dva tipa u civilu i odveli ga.

KUZMA: Odveli ga na šta?

VIOLETA: Na informativni razgovor. Tako su rekli.

KUZMA: Išketu? Zajebavaš! E, Iške, izlazi iz kupatila, znam da si tu!

VIOLETA: Nema nikog u kupatilu! Odveli su ga!

KUZMA: Kad?

VIOLETA: Ne znam.

Violeta brizne u plač.

KUZMA: Polako, polako, smiri se. Doneću ti vode.

Kuzma odlazi u kupatilo. Šištanje vode, off. Violeta hitro briše suze a zatim stavlja neseker u torbicu. Potom još jednom pogleda na mobilni i krene prema vratima. Kuzma izlazi iz kupatila sa čašom vode u ruci

KUZMA: Gde si ti krenula?

VIOLETA: Kući.

KUZMA: Zar te ne zanima šta se dogodilo Išketu?

VIOLETA: Ne preterano.

KUZMA: Čekaj, ne možeš tek tako napolje. Još si u šoku.

VIOLETA: O, da, mogu. Vidi kako idem.

Kuzma je polije vodom

KUZMA: E, sad ne možeš!

VIOLETA: Jesi li ti normalan?

KUZMA: Nisam. Sad ćeš morati da ostaneš ovde dok se ne osušiš. Šta se dogodilo?

VIOLETA: Otkrij sam.

Violeta krene prema vratima. Kuzma joj preseče put

VIOLETA: Hoćeš li da me pustiš ili ću početi da vrištim?

KUZMA: Ne bi bila prva devojka koja je ovde vrištala.

Violeta vrisne.

KUZMA: Okej, hajde da napravimo kompromis. Ti mi kažeš u par rečenica šta se dogodilo a ja te pustim.

VIOLETA: Bili smo sami i...tek sam došla.

KUZMA: Okej. Kapiram. I?

VIOLETA: Pokucali su na vrata i rekli: Policija. Otvaraj.

KUZMA: I?

VIOLETA: I, Iške je otvorio.

KUZMA: Jesu li pokazali nalog, bilo šta?

VIOLETA: Samo su upali unutra i počeli da preturaju po stvarima.

KUZMA: Jesu li rekli nešto?

VIOLETA: Jedan od njih, stariji i deblji, udario je šamar Išketu i rekao mu nešto kao: „Ti ćeš da mi pozivaš na oružje, balavac!“

KUZMA: On pozivao na oružje? Ne mogu da verujem! A onda?

VIOLETA: Onda su pokupili sve. I beleške i njegov laptop i diskove i odvukli ga sa sobom.

KUZMA: Čekaj, to je bilo negde oko sedam-osam. Sad je jedanaest.

VIOLETA: Da. Pa?

KUZMA: Šta si ti radila sve vreme? Što nisi zvala nekog?

VIOLETA: Bila sam u šoku, idiote! Hoćeš li sad da se makneš s vrata?

KUZMA: Hoćeš li da idemo po Išketu?

VIOLETA: Gde?

KUZMA: U policiju.

VIOLETA: Šta ću ja tamo?

KUZMA: Tebe uopšte ne zanima šta će biti s njim?

VIOLETA: Zašto bi? Mislim, to među nama...

KUZMA: To nije bilo ozbiljno, jel' tako?

VIOLETA: Da.

KUZMA: I ne zanima te zašto je Iške zaglavio?

VIOLETA: Ni najmanje.

KUZMA: Zaglavio je bog svojih uverenja.

VIOLETA: To je baš lepo. A sad se skloni.

KUZMA: Ne ako mi prvo popušiš. Ovde, ispod ikone.

VIOLETA: Pederu!

KUZMA: Video sam kako me gledaš ono veče. Pojebala bi se ti sa mnom, a?

VIOLETA: Hoćeš li ponovo da vrištim?

Kuzma odstupi u stranu. Violeta krene ka vratima. Kuzma joj preseče put

KUZMA: Još jedno pitanje.

VIOLETA: Jesam li ja rekla nešto?

KUZMA: Da li veruješ? U bilo šta.

VIOLETA: Verujem. U Boga. Pusti me.

KUZMA: Ne veruješ. To si rekla samo da te pustim.

VIOLETA: Okej, ne verujem ni u šta! Jel' to hoćeš da čuješ? Misliš da si bolji zato što veruješ? Misliš da si, kao, superioran? Ne verujem ni u šta pa šta?

KUZMA: Lako je biti bez vere.

VIOLETA: To nije lako, to je odvratno. Osećam kao da je neko nešto iščupao iz mene. Kao da sam rodila bebu koju ne mogu da vidim jer su je dali na usvajanje. Ponekad se osećam tupšasto, kao da mi svaki dan liči na prethodni. Nisam pametna i šta s tim? Ne zanimaju me knjige, ne zanima me muzika. Ne verujem ni u šta i mrzim politiku. Upisala sam faks koji ne volim zato što mi je čale direktor gimnazije. (sarkastično) „Volim da se lepo oblačim i kupujem najnovije modele mobilnih telefona i najviše bih volela da bude mir i da nema gladi!“ Jesam li ja kriva zbog toga?

KUZMA: Ti si jedna šuplja nesrećnica.

VIOLETA: Barem nisam bolesni drkadžija kao ti!

Otvoraju se vrata iza Kuzme, gotovo nečujno

VIOLETA: Volela bih da su uhapsili i tebe pa da zajedno crknete u ćeliji!

Ulazi Iške. Povijen je, snužden, u izgužvanoj odeći

IŠKE: Neki drugi put.

VIOLETA: Iške! Nisam tako mislila.

IŠKE: Samo idi kući.

Violeta ga uhvati za ruku

IŠKE: Taksi čeka ispred zgrade. Sigurno je tvoj. Hajde!

Violeta zausti da kaže nešto a zatim izjuri napolje

KUZMA: Bolje ti je bez nje.

IŠKE: Odjebi!

Iške se odvuče do kreveta i izvali. Kuzma zatvori vrata

KUZMA: I, šta je bilo?

IŠKE: Ništa nije bilo. Malo su me saslušali. Pitali s kim sam u vezi. Za koga radim i tako to.

KUZMA: Misliš, s kim planiraš Treći srpski ustanak?

Iške se umorno nasmeje

IŠKE: Da, preko Interneta. Ma, šta ti ja pričam. Ti ti si kriv za sve.

KUZMA: Ja?

IŠKE: Kad sam te onu noć slušao kako sereš o tome kako ne verujemo ni u šta i kako se foliramo sa svojim ubeđenjima ja sam počeo da razmišljam o svemu. Nisam više mogao da radim i, tako.

KUZMA: Da?

IŠKE: Zapisao sam nešto. A onda sam to nešto objavio na mom blogu.

KUZMA: A poenta je: Avi na oružje-pobijmo kapitaliste? (pevuši)

„Ustajte, prezreni na svetu,

Vi sužnji koje mori glad!“

IŠKE: Ne, poenta je bila da je jedini način da nas oni koji drže ovu zemlju shvate ozbiljno ako krenemo da im uništavamo imovinu. Da treba udariti na tajkune koji

finansiraju sve političke partije. Udariti ih po džepu, gde najviše boli. I po lažnom osećaju moći, takođe. Pokazati im čija je ovo zemlja.

KUZMAN: Opa, krupne reči! A šta je na meniju?

IŠKE: Predložio sam da spaljujemo kola, provaljujemo u vile i pravimo kaos u njima, kačimo poternice s njihovim njuškama, razbijamo kamere na ulazima njihovih banaka ...

KUZMA: Pišate u bazene njihovih velikih vila.

Kuzma se zavlači ispod kreveta i izvlači piva iz kofera.

IŠKE: Budi ironičan koliko god hoćeš ali ti si, takav kakav si , probudio moju savest.

Kuzma seda na pod, pored Išetovog kreveta. Daje mu konzervu. Otvaraju konzerve. Kucaju se

KUZMA: Za savest.

Iške klimne glavom. Ispijaju.

KUZMA: I, kako je bilo? Jesu li te tukli?

IŠKE: Ne mnogo. Par ćuški i to.

KUZMA: Nisu ti zavrtali muda?

IŠKE: Nije bilo potrebe. Rekao sam im da sam sve uradio sam.

KUZMA: I, šta će sad biti?

IŠKE: Ništa.

KUZMA: Kako ništa?

IŠKE: Daj mi pljugu.

KUZMA: Evo pljuge. Prava mardeljaška.

Kuzma mu daje cigaretu i pali je. Iške žudno udiše dim

IŠKE: Rekli su mi da će voditi neki postupak protiv mene. Navodno, jezik mržnje i slično. Znajući naše sudstvo to može da traje godinama. Možeš misliti, meni i nacistima se sudi po istom osnovu!

KUZMA: Mogu. I meni bi sudili zbog istog. Nacisti, komunisti i satanisti! Divna koalicija!

IŠKE: Ja nisam komunista ali nema veze. Možda pobedimo na izborima.

KUZMA: Ako je mogao onaj grobar da postane Predsednik možemo i mi!

Smeju se.

KUZMA: A kako su te tako brzo pustili?

IŠKE: Pa, šta kako? Rekao sam im da sam sam.

KUZMA: Da, ali ti nisi sam. Ti znaš dosta ljudi, Iške. Recimo , neke od onih anonimusa, pa neke anarhosindikaliste, pa neke likove koji mi deluju kao kabinetski levičari. Da sam te ja uhapsio ja ne bih poverovao u tu priču. Bar ne tako brzo.

Iške se podigne u polused

IŠKE: Šta hoćeš da kažeš, jebote?

KUZMA: Ne, jebote, šta ti hoćeš da kažeš?

Pauza

KUZMA: Mnogo je ljudi a malo vremena, batice. A može da se zaglavi robija. Sećaš se? Grčka ambasada? Bacili anarhisti koktelčić na nju i dobili šest metara ladovine. A ti to ne bi uradio, a dečkonjo? Mislim, da padneš godinu zbog tamo neke revolucije, a?

Kuzma ustaje

KUZMA: Hajde, reci da nisi.

IŠKE: Šta se to tebe tiče?

KUZMA: U pravu si. Ne tiče me se. Ti si ateista i levičar. Dakle, sve ono što ja mrzim. Ne veruješ u viša bića i ne želiš da se ljudi iživljavaju s novcem. Mrziš hedonizam. Ti si bezbožni puritanac. Najgora vrsta. Ali, veruješ u nešto. Respect! Tačnije, verovao si u nešto.

IŠKE: Verujem i dalje.

KUZMA: Znači, nisi cinkario?

Pauza

IŠKE: Nisam im rekao ništa što već nisu znali.

KUZMA: Pičko!

Kuzma baci konzervu na Išketa. Iške ustane

KUZMA: Šta je, hoćeš da se biješ?

IŠKE: Kuzmo, shvati me. Pratili su me na netu. Uvek su bili tri koraka ispred bilo koga. Shvataš li? Oni znaju o nama više nego mi sami. Uzaludno je da se borimo.

KUZMA: To si tek sad shvatio? Izdajice!

IŠKE: Hajde, Kuzmo, sam si rekao da ne veruješ u to.

KUZMA: Da, ali to ne znači da želim da delim sobu sa drukarom.

IŠKE: Daj, Kuzmo, oni su sve znali.

Kuzma ga zgrabi za ramena

KUZMA: Idiotie, nije bitno da li oni znaju ili ne. Bitno je da im ne pružiš to zadovoljstvo. Da im ne daš da te slome. To je poenta! Ako ti se obrati glas s neba, ako ti se javi neka vizija, ako ti jasno kaže da trebaš da činiš njegovu volju ti to i činiš! I nikad to ne dovodiš u pitanje! On te vodi i s njim si jak! Tvoje telo, tvoji strahovi, sve je ništavno! Razumeš?! Ta volja, koja je iznad tebe, ona te čini onakvim kakav jesi! Ona te usmerava, ona te bruši, ona te čeliči! Zbog nje si ličnost i zbog nje si spreman da ideš na kraj sveta! Zbog nje si spreman da gineš! Zbog nje si spreman da ubiješ!

Pauza.

IŠKE: O čemu ti pričaš?

Kuzma ga s gađenjem odgurne. Iške padne na zemlju

KUZMA: Govorim o nečemu što ti ne razumeš. O veri. O ponosu.

IŠKE: Kakvoj veri? Mend zanima revolucija.

KUZMA: Zanimala te je revolucija. Ti si je izdao, čisto da te podsetim. Ti nisi nikakav revolucionar. Hrist je bio revolucionar.

IŠKE: Heheh, dobar štos!

KUZMA: Ko je razbijao tezge ispred Solomonovog hrama? Ko je održao Propoved na Gori?

IŠKE: Ko je rekao : „Caru carevo-Bogu Božje“? Caru sve blago ovog sveta a sirotinji carstvo nebesko!

KUZMA: Ko je izdao svog učitelja? Ko je dobio trideset srebrnjaka? Judo!

Kuzma šutne Išketa a zatim pojuri prema vratima. Izjuri napolje i besno ih zalupi za sobom

IŠKE: Kuzmo, čekaj! Ja nisam drukara! Ispraviću sve!

Pauza. Iške bolno uzdahne. Mrak

Peta scena

Podrum stare zgrade u Radničkoj. S desne strane je ulaz u podrum. Zidovi su iscrtani pentagramima. Pod je prekriven špricevima, piljevinom, opuščima, razbijenim flašama i drugim smećem. Na sredini prostorije je drveni krst. Položen je na pod. Nevešto je izdeljan. Na krstu je Hristofor, vezan konopcima za ruke i noge. Go je ako se izuzme bela tkanina vezana oko pojasa. Teško diše. Levo od krsta stoji Kuzma i puši. Zamišljen je. Pištolj mu je za pojasom. Pod njegovim stopalima je Hristoforova odeća i kutija sa alatom.

HRISTOFOR: Sine, odveži me.

KUZMA: Oče, uz svo dužno poštovanje, ne dosađujte. To ste mi rekli već petsto puta.

HRISTOFOR: Ovo što činiš, to je greh protiv Boga. Zar se ne plašiš posledica?

KUZMA: Ni najmanje. A znate li zašto?

Kuzma gasi cigaretu i prilazi Hristoforu. Čučne iznad njega

KUZMA: Zato što će mi Bog oprostiti. Zar ne?

HRISTOFOR: Ne ubij!

KUZMA: Bog je oprostio mnogo većim grešnicima od mene.

HRISTOFOR: Da, ali će ti lakše oprostiti ako me oslobodiš.

Kuzma se nasmeje

KUZMA: Ne ako vršim Njegovu volju.

HRISTOFOR: Volju Božju? Ovo je đavolja rabota!

KUZMA: Šta? Ovo?

Kuzma pokaže na zidove

KUZMA: To je maska, oče dragi. Ja sam hrišćanin, pravoslavac koliko i vi.

HRISTOFOR: Lažeš! Da si pravi hrišćanin ti ne bi radio to što radiš.

KUZMA: Ne? A nisu li hrišćani progonili pagane i nevernike? Nije li naš Sveti Sava progonio bogumile, mučio ih, sakatio i proterivao u Bosnu?

Pauza

KUZMA: Hrišćanstvo je uvek koristilo silu protiv svojih neprijatelja. I, ja to ne sporim. Bog mu je dao tu snagu. Da je upotrebi onda kad mora da se brani od neprijatelja. Ako postoje neprijatelji moraju da postoje isveti ratnici. I ikona Hrista s nožem u zubima.

HRISTOFOR: Zar sam ja neprijatelj Crkve?

KUZMA: Oče, ma kako bili umni, vi ne shvatate. Ali, neka, reći ću vam.

Nagne se prema njemu i šapne mu na uho

KUZMA: Bog mi je rekao da ovo uradim.

HRISTOFOR: Za-zašto?

Kuzma se uspravi. Zauzima propovedničku pozu

KUZMA: Vera posrće, oče. Bog se topi u srcima verujućih kao sneg na jugovini. Vreme je da se vera vrati u narod. Da dobije novog sveca. Novog mučenika. Da zna gde je Bog i gde je đavo. Da dobije novog Hrista...

Kuzma uperi prst na Hristofora

KUZMA: ...i novog Judu.

Kuzma uperi prst na sebe.

HRISTOFOR: Zbog toga si me ispitivao u mom kabinetu? Pa to je ludost!

Kuzma odlazi do kutije sa alatom i donese je do Hristofora. Otvara je. Izvlači krpu iz nje i krene da je gurne Hristoforu u usta

KUZMA: Otvorite usta, molim vas. Ne bih želeo da vas povredim više nego što je potrebno.

HRISTOFOR: Čekaj! Ti veruješ da sam ja bezgrešan?

KUZMA: Pa, niste li?

HRISTOFOR: Grešan sam. Imam i dokaz. Pogledaj moju odoru. Samo pogledaj!

Kuzma odlazi do odore.

HRISTOFOR: U levom džepu je pljoska sa votkom. Pijem svakog dana.

Kuzma izvuče pljosku iz džepa. Odšrafi je i potegne

KUZMA: Dobra votka. Okej, skloni ste alkoholu. Pa šta? I Hrist je pio vino.

HRISTOFOR: Desni džep.

Kuzma izvlači dve mobilna telefona i par kondoma u pantljici.

HRISTOFOR: Onaj „Samsungov“ je službeni. Onaj „Soni Eriksonov“ je privatni. Pogledaj istoriju poziva. Zovem hot lajn. Svakog dana. Masturbiram dok zamišljam kako uzimam urve u hramu. Ponekad odem do svoje naložnice. Udata je. Nikad ne znam kad će njen muž biti na terenu. Zato uvek nosim kondome sa sobom.

Kuzmi ispadnu kondomi i mobilni telefoni iz ruku

HRISTOFOR: Grešan sam, priznajem. Možda sam i zaslužio da me neko ubije. Đavo će ga znati.

KUZMA: Da, đavo.

HRISTOFOR: Ali, veruj mi, nisam vredan tvog truda. Pametan si dečko, pred tobom je karijera. Evo, otići ću na Bogoslovlju, ostaviti posao, napustiti monaštvo i živeti kao poslednji od poslednjih. Zaboraviću na celi incident, preporučiću te za svog naslednika na katedri, sve ću uraditi. Samo me pusti!

KUZMA: Možeš se iskupiti. I ti se možeš iskupiti za svoje grehe.

HRISTOFOR: Ne mogu. Grešan sam do srži. Dok sam bio još mladi bogoslov i zvao se Rade Slijepčević legao sam sa ženom svog brata. Rodila je moje dete, ne njegovo. Prebio sam u mrklom mraku nekog mog kolegu samo zbog toga što su ga devojke više volele nego mene. Ukrao sam novac iz manastirske kase i lažno svedočio protiv brata Grigorija kojeg je posle Crkva izgnala. Sav novac sam potrošio na piće i kurve. Jedna od tih kurvi je bila i muškarac.

KUZMA: Muškarac?

HRISTOFOR: Da. Odao sam se sodomskom grehu. Kažem ti, Kuzmane, grešan sam.

Pauza.

KUZMA: Zašto ste, ako ste tako grešni, koji moj postali monah?

HRISTOFOR: Ne znam. Prvo sam misli oda budem običan sveštenik. Ali, to je tako obično, prizemno. Mislio sam da ću se monaštvom izdići iznad ljudi.

KUZMA: Gordost. To vas je pojelo.

HRISTOFOR: Da. Zgrešio sam jer sam verovao dać u postati bolji ako se izolujem od drugih ljudi. A to nije izazov. Treba biti bezgrešan među svetom a ja to ne mogu. Ne znam da li iko to može. Da takav postoji ja bih ga do sada upoznao. Hajde, pusti me, sine.

Pauza

KUZMA: Ček, ček! Niko ne zna da ste grešni. Niko osim mene i vas. Jel' tako?

HRISTOFOR: Znaju naložnice i taj momak.

KUZMA: To je kao da ne zna niko. U njihovo svedočenje niko neće verovati jer su najniži od najnižih.

HRISTOFOR: Ne! Oni robuju svojim telom jer ne znaju drugačije da zarade. Ja robujem svom telu iako sam pametniji. Ja sam najniži od najnižih!

Kuzma ustaje i prilazi Hristoforu. Naginje se prema njemu

KUZMA: Istina nije bitna ako se žrtvuje za viši cilj. I to je sva istina. Ako vi niste svetac...

Kuzma uzima krpu i gura mu je u usta .

KUZMA: ...ja ću vas učiniti svecem.

Hitro vadi izolir- traku i omotava je oko Hristoforovih usta. Hristofor se bezuspešno otima. Kuzma vadi čekić i veliki ekser iz torbe. Prekrsti se, poljubi čekić pa ekser. Prislanja ekser uz Hristoforovu šaku i zamahuje. U sobu utrči Iške

IŠKE: Ne!

Kuzma ispusti čekić iz ruke.

IŠKE: Šta to radiš? Jesi li poludeo?

Kuzma hitro izvuče pištolj i uperi ga u Išketa.

KUZMA: Šta ćeš ti ovde?

IŠKE: Došao sam da te odgovorim od ovog ludila.

KUZMA: Zakasnio si. Hajde, gubi se dok sam još dobre volje.

IŠKE: Neću.

Kuzma krene prema njemu. Prisloni mu cev pištolja na čelo

KUZMA: Kako si se ovde stvorio?

IŠKE: Nisi se vratio po stvari pa sam krenuo da te tražim. Proveravao sam na faksu, po studentskim domovima. Ništa. A onda sam se setio stare zgrade na kraju ulice.

KUZMA: Što baš nje?

IŠKE: Piljevina. Nisi ti ovde došao da baciš peglu. Kuzmo, nikad nisi znao da lažeš. Bio si znojav, žuljavih ruku i nisi zaudarao na bljuvotinu. Znao sam da si ovde bio zbog nečeg drugog. Nečeg na čemu si ozbiljno radio.

KUZMA: Bravo, Šerloče! A sad idi!

IŠKE: I da te pustim da ubiješ čoveka?

KUZMA: ne daga ubijem. Da ga unapredim. Treba da od jedne kurve napravim sveca!

IŠKE: Neću otići dok ga ne pustiš.

KUZMA: Ma, ko si ti da mi postavljaš uslove?

Kuzma ga udari kundakom po glavi

KUZMA: Gubi se, jel' ti jasno?

IŠKE: Nije. Beži ti! Dok još nije kasno.

KUZMA: Kako?

IŠKE: Pozvao sam policiju. Biće ovde za koji trenutak.

KUZMA: Daj mi mobilni telefon.

Iške izvuče mobilni iz džepa. Kuzma pregleda mobilni

KUZMA: Ništa. Nema poziva.

IŠKE: Zvao sam ih iz telefonske govornice.

KUZMA: Nice try! I ti loše lažeš, Iške.

IŠKE: Skloni tu šklopociju od mene. Em me nervira em nema šanse da opali.

KUZMA: Šta? Parabelum? Jedan od najboljih pištolja na svetu? Hoćeš da isprobaš?

Kuzma uperi Išketu pištolj u lice.

KUZMA: Moj pradedu je bio četnički vojvoda. Mrzeo je komuniste kao crnog đavola. Jednog dana mu je nemački komandant varoši poklonio ovaj pištolj za zasluge u borbi protiv crvenih. Kad su komunisti došli ubili su pradedu i pokupili sve što su moji imali osim ovoga. Parabelum, zaostavština moje porodice. Šta misliš, koliko je komunjara moj pradedu ubio s ovim pištoljem?

IŠKE: Kuzmo, prestani da se foliraš. Daj mi pištolj.

KUZMA: Daću ti ga. Ali s njim sleduje i metak.

IŠKE: Nećeš pucati, znam te.

KUZMA: O, neću?!

Kuzma okrene pištolj prema Hristoforu i puca u njega. Hristofor se strese i izdahne

KUZMA: Vidiš, rana je tačno tamo gde je nekad prošlo rimsko koplje. Nisu potekli voda i krv, ali, ko može da porekne da nisu?

Iške se baci na njega. Rvu se. Pištolj opali. Iške padne na tle. Uvija se u bolovima

IŠKE: Ubico!

KUZMA: Idiote, ti si me naterao da te ubijem.

IŠKE: Ne, nisam. Ja, ja, nisam drukara. Vidiš? I umirem zbog toga.

Kuzma baci pištolj na pod i sedne do Išketa. Zagrli ga

KUZMA: Brate!

IŠKE: Sad si se setio. Ja... Hladno mi je.

Kuzma ustane. Odjuri do odore. Uzima je. Iške se strese i izdahne. Kuzma mu priđe. Gleda ga. Baci odoru preko njegovog lica

KUZMA: Bolje bi bilo da si me potkazao.

Kuzma klekne i počne da rida. Trese se od gneva.

KUZMA: Šta sad, Gospode, šta sad? Ubio sam dvojicu zbog tebe. Zašto? On mi je bio učitelj a on mi je bio najbolji prijatelj. Zašto? Koji je tvoj veliki plan?

Pauza. Kuzma ustane, uzme pištolj. Stavi cev pištolja u usta. Pauza. Izvuče cev iz usta

KUZMA: Da, gospode, razumem te iako mi ne govoriš. To sam ja, Kuzman, tvoj sluga. Rab Božiji. Sad shvatam tvoj naum. Da, uludo je da ginem ovako. Povešću tvoje barjake

krstaše protiv crvenih komunističkih i crveno – crnih anarhističkih. U boj za veru! Nije opasnost đavo. Opasnost su oni koji u tebe ne veruju. Crvena kuga, tako ih zovu moji. Oni su te razapinjali , o Gospode, nebrojeno puta za vreme rata. U Srbiji, u Bosni, u Lici, u hercegovačkom kršu. Oni su držali prave crne mise. Oni su podjarmili Crkvu i napravili je onakvom kakva je danas. Da, Gospode, na njih treba da se sruči tvoj gnev. Na bezverne materijaliste. Za đavola uvek ima vremena. Da!

Kuzma skida odoru sa Išketa. Baci odoru u stranu. Uzima pištolj i stavlja ga u Išketovu šaku. Sklapa njegove prste. Gleda oko sebe. Uzima Hristoforove mobilne telefone i kondome i stavlja ih u džep. Zatim prilazi Hristoforovom telu . Uzima ekser i čekić. Prisanja ekser uz Hristoforovu šaku.

KUZMA: Neka bude volja Tvoja kako na nebu tako i na zemlji! Amin!

Kuzma zamahne čekićem. Mrak. Četiri tupa udarca čekićem u ekser ispod kojeg puca kost i drvo.

/KRAJ/

